

tento nákup znamenal pro něho osobní výhody a rovněž osobní výhodu pro obžalovaného Josefa B. ml., který podle zjištění nalézacího soudu nevěděl vůbec, že jde o jiné uhlí, než které obžalovaný Josef B. st. obdržel na vlastní poukázku. Tato osobní výhoda v ceně uhlí nemůže však přijít k dobru osobám jiným. Přenesení této výhody na další nabyvatele uhlí nebylo by ani hospodářsky ani s hlediska zákona lichevního odůvodněno; jestli účelem jeho jen, by spotřebitelům dostalo se zboží za ceny, jejichž výše je podmíněna výhradně poměry výroby a řádného obchodu. Nelze proto mluvit o zřejmé přemrštěnosti ceny nějakou osobou požadované, když přes její zisk cena i požadovaná nepřekročuje výši ceny výrobní, pokud se týče ceny v řádném obchodě vyvinuté. Jest proto třeba vyšetřiti, zda jak Josef B. st., tak i Josef B. ml., si osvojili jen tuto výhodu v ceně uhlí, či zda ještě uhlí předražovali nad jeho ceny, v řádném obchodě plativší. V této příčině neposkytuje však rozsudek dostatečného základu, poněvadž, mluvě o běžné ceně uhlí v Praze mezi 18—20 Kč za 1 q, neuvádí, zda tu jde o běžnou cenu v řádném obchodě, či zda je to běžná cena, která se vyvinula v obchodě podloudném. Pro posouzení věci ze správného, svrchu uvedeného právního stanoviska jest však nutno, přesně zjistiti ceny uhlí v řádném obchodě a, byly-li ceny úředně stanovené, tyto ceny, by pak mohlo býti bezpečně posouzeno, zda stěžovatelé, — z nichž obžalovaný Josef B. st. částečně, pokud jde o uhlí, s nímž provozoval řetězový obchod, neměl jako řetězový obchodník vůbec nároku na zisk, — požadující více než cenu pro řádný obchod platnou, požadovali za 1 q uhlí cenu zřejmě přemrštěnou. Podle §u 288 čís. 3 tr. ř. bylo proto zmateční stížnost obou obžalovaných v této části vyhověno.

Čís. 1378.

Zrušovací soud jest příslušným, rozhodovati i o odvolání do usnesení nalézacího soudu, jímž bylo zvláště rozhodnuto o podmíněném odkladu výkonu trestu, byla-li proti rozsudku podána zmateční stížnost, třebaš nikoliv právě tím, jehož se týkalo rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1923, Kr 881/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 22. března 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem §u 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. a nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání státního zastupitelství z nálezu (usnesení) téhož soudu ze dne 31. května 1922, jímž spoluobžalovanému Josefu M-ovi byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Dlužno zabývatí se odvoláním státního zastupitelství z nálezu (usnesení) soudu ze dne 31. května 1922, jímž spoluobžalovanému Josefu

M-ovi byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu. Zrušovací soud uvažoval především o otázce, zda je k rozhodování o tomto odvolání příslušným sám, či sborový soud druhé stolice. O zmateční stížnosti rozhoduje dle druhého odstavce §u 285 tr. ř. zásadně soud zrušovací, o odvolání dle třetího odstavce §u 294 tr. ř. zásadně sborový soud druhé stolice. Toliko v případě, že kromě odvolání podána byla i zmateční stížnost, rozhoduje zrušovací soud dle §u 296 tr. ř. též o odvolání, a to bez rozdílu, zdá vychází obojí opravný prostředek od téže strany či od stran různých. Účelem tohoto zákonného ustanovení jest jednak urychlení opravného řízení, jednak má tím býti zabráněno, by se prozkoumáním téže trestní věci nezabývaly — zcela nehospodárně — jak zrušovací soud, tak i sborový soud druhé stolice, kdyžte zrušovací soud beztak, rozhoduje o zmateční stížnosti, zároveň nabyt pro rozhodování o odvolání nutné znalosti obsahu spisů. V případě, o který jde, směřovalo odvolání státního zastupitelství, týkající se obžalovaného Josefa M-a, ohledně něhož zmateční stížnost podána nebyla, proti usnesení (nálezu), vydanému ve smyslu §u 7 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. teprve po vynesení rozsudku, jímž byli odsouzeni jak Rudolf R., který zmateční stížnost podal, tak i Josef M. Neodpírá tedy odvolání tak, jako zmateční stížnost Rudolfa R-a, přímo rozsudku a mohla by tu proto vzniknouti pochybnost, zda i pro tento případ platí ustanovení §u 296 tr. ř., jež předpokládá, že zmateční stížnost a odvolání čelí proti t é m u ž r o z s u d k u. Pochybnost ta jest však bezdůvodna. Jak z ustanovení §u 7 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. plyne, má soud prvě stolice konati šetření, potřebné pro rozhodnutí o podmíněném odsouzení spolu se šetřením ohledně viny a trestu (arg. § 1 vládn. nař. ze dne 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n.) a má dotyčný výrok zpravidla býti pojat do rozsudku. Toliko v případě, že by to nebylo možno, rozhoduje o tom soud po konaném šetření usnesením. Již z toho vysvítá, že pozdější takové rozhodnutí jest jen formálně samostatným usnesením, věcně však doplňkem, částí rozsudku samého, čemuž nasvědčuje i ta okolnost, že usnesení to vynáší se ve veřejném zasedání, řízeném podle zásad, platných pro hlavní líčení, z čehož patrně, že i zasedání to jest toliko doplněním hlavního líčení, které se ukončuje usnesením, rozsudek doplňujícím. Jde-li však o pouhý doplněk rozsudku, platí pro toto usnesení i ustanovení §u 296 tr. ř., pro což ostatně mluví také uvedené důvody, tvořící podklad ustanovení §u 296 tr. ř. K témuž výsledku dojde se, uváží-li se procesuální důsledky ustanovení posledního odstavce §u 7 zmíněného zákona, dle něhož výrok o podmíněném odkladu trestu je podroben týmž opravným prostředkům, jako výrok o trestu. Poněvadž opravné prostředky proti výroku o trestu jakož i řízení o nich upraveny jsou řádem trestním, znamená toto ustanovení, že o b ě alternativy druhého odstavce §u 7 jsou procesuálně včleněny ve všechna příslušná ustanovení řádu trestního (tedy i §u 296 tr. ř.), zároveň je i obsahově rozšiřující) tak zejména v použitelnosti §u 281 čís. 11 tr. ř.). Nad to dlužno v počet vzítí také okolnost, že dle §u 290 tr. ř., pokud se týče dle §u 295 tr. ř. jest povinností zrušovacího soudu, by sám od sebe zkoumal, zda důvody, o něž

opírá se jeho opatření, učiněné na základě zmateční stížnosti ve prospěch některého obžalovaného (§ 290 tr. ř.), pokud se týče důvody, z nichž snížil trest ve prospěch některého obžalovaného (§ 295 tr. ř.), prospívají též jinému spoluobžalovanému, který nepodal zmateční stížnosti, pokud se týče odvolání a aby v kladném případě sám od sebe postupoval tak, jako kdyby i tímto obžalovaným podána byla zmateční stížnost, pokud se týče odvolání. Je zřejmo, že by bylo zrušovacímu soudu znemožněno, plniti tuto zákonnou povinnost, kdyby ohledně usnesení ve smyslu druhého odstavce §u 7 zákona o p. o. zůstávala příslušnost k vyřizování odvolání vyhrazena sborovým soudům stolice druhé. Ze všech těchto důvodů je zrušovací soud toho názoru, že jeho příslušnost jako soudu odvolacího (§ 296 ř. tr.) vztahuje se také na spolu se zmateční stížností předložená odvolání — číkoliv — z u s n e s e n í učiněných soudem první stolice ve smyslu druhého odstavce §u 7 zákona o podmíněném odsouzení.

Čís. 1379.

Ke skutkové podstatě §u 132 tr. zák. se nevyhledává, by svěřeni pod dozor stalo se výslovně, jen když svůdce měl povinnost bdíti nad mravným chováním osoby jím svedené, aniž se vyžaduje, by svedená osoba byla mravně bezúhonnou neb aby překonán byl zvláštním násilím její mravní odpor.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1923, Kr I 941/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. května 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dokonáného i nedokonáného svedení ke smilstvu dle §§ 8, 132, III. tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti dle §u 281, čís. 9 a) a 10 tr. ř., věcně však jen čís. 9 a), uplatňuje proti výroku, jímž obžalovaný byl odsouzen pro zločin dokonáného a nedokonáného svedení ke smilstvu dle §§ 8, 132, III. tr. zák., že tu není skutkové povahy tohoto zločinu, jelikož Marie K-ová a Marta Š-ová nebyly vůči obžalovanému v poměru dozorném ve smyslu ustanovení §u 132 III. tr. zák., mimo to že není tu náležitosti svedení. V onom směru uvádí, že obžalovaný jest mrzákem, oloupeným o zrak a neschopným ku svedení a provozování své živnosti i k vedení domácnosti, že se tedy nemohl starati a nestaral ani o živnost a obchod, tím méně o domácnost, že všechny služebné najímala a přijímala jeho manželka vlastním jménem, která také měla dohled na děvčata, takže tyto dívky byly svěřeny doзору manželky obžalovaného, nikoliv však jeho samotného, jenž sám dohledu a dozoru potřebuje. Ale již napadený rozsudek správně dovodil